

عنوان مقاله:

عصارخانه ها میراث های بومی فراموش شده در ایران

محل انتشار:

دومین همایش ملی هنر تبرستان (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

مریم جعفری فارسانی - مربی، دانشگاه آزاد اسلامی شهرکرد

اکرم شمسی پور دهکردی - مربی، دانشگاه آزاد اسلامی شهرکرد

زهرا نقدی دورباطی - مربی، دانشگاه آزاد اسلامی شهرکرد

خلاصه مقاله:

عصارخانه ها بخشی از میراث های بومی- صنعتی ایران هستند که برای تولید روغن از دانه های گیاهی شکل گرفتند. و امروز به عنوان یک میراث بومی از یک سو دارای ساختار مهندسی پیشرفته در تولید روغن از دانه های گیاهی می باشند و از سوی دیگر بیانی بر ویژگیهای اقتصادی، کشاورزی و صنعتی مناطق اطراف خود هستند و در گذشته پاسخگوی نیازهای انسان در شرایط محیطی، تاریخی و فنی خاص بوده است. بنابراین مسئله اصلیتحقیق در این نوشتار بر اساس «بررسی ساختار معماری و عملکرد عصارخانه ها در تولید روغن های گیاهی به عنوان بخشی از میراث فراموش شده در ایران و بررسی شاخصه های معماری بومی در آنها» شکل می گیرد که بر این اساس سؤالاتی بوجود می آید که در این مقاله به آنها پاسخ داده می شود. 1- روند شکل گیری عصارخانه چگونه بوده است؟ 2- فضاهای معماری و عملکرد عصارخانه ها در تولید روغن گیاهی چگونه بوده است؟ 3- شاخصه های اصلی معماری بومی در عصارخانه ها چیست؟ روش مطالعه حاضر از نوع توصیفی- تحلیلی و جمع آوری اطلاعات به شیوه کتابخانه ای و مطالعات میدانی می باشد. در نهایت نتیجه می شود که شناخت، معرفی و حفاظت این آثار به وسیله مستند سازی، ارایه طرح های جامع مرمت و احیا و آماده سازی آنها برای ثبت در فهرست میراث جهانی، می تواند در حفظ هویت های بومی، روشن شدن بخش هایی از تاریخ اجتماعی و اقتصادی ایران، جذب گردشگران و توسعه فرهنگی و اقتصادی موثر و بیانی بر خلاقیت نسل های گذشته در تامین نیازهای ضروریشان باشد.

کلمات کلیدی:

عصارخانه، معماری بومی، دانه های روغنی، آسیا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/283316>

